

NEMZETI SZINHÁZI

202

EMLÉKKÖNYV.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1 8 5 8.

BARTHA EMLÉKEZETE.

(Mehalt aug. 20. 1852.)

Erdélyi Jánostól.

Édes Tiborczom, jó öreg Tiborczom,
Te is letetted a sirba fejed!
Úrnőd a tiszta szeplőtlen Melinda
Beszélhet már a multakról veled.
Ott vagytok együtt és feddhetlenül
A boszuló Bánk szelleme körül.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A szenvedő Lear, rossz leányok atyja,
Terád bizá, hogy szólanál helyette;
A fájdalomnak hirdetője lettél,
És a világ szavad megértette.
Mert hordozál oly dúsgazdag kebelt,
Hol minden érzés tolmácsára lelt.

De láttalak majd rabszolgák urául,
Piroslott a vér trónod biborán,
Ifju leányok voltak mennyországod,
Vallásod önkény, bibliád Korán.

Én téged annyi képben láttalak:

Pogány, keresztény, bús, vidám alak.

NEMZETI SZINHÁZI

EMLÉKKÖNYV.

KIADTÁK:

JAKAB ISTVÁN.

és

KOVÁCS ELEK,

a nemzeti színésztársulat sugói.

ERDELYI MUZEUM
KÖNYVTÁRA

KOLOZSVÁRTT.

NYOMATOTT AZ ÉV. REF. FŐTANODA BETŰIVEL.

1 8 5 8.

E L Ő S Z Ó.

Minden nyelv művelődésének emeltyüje a **szinészet**. A szinészet az, mi a nyelvet legkedvesebb színben mutatja föl. — És még is a szinészet az, melynek működői millió nehézségekkel és óriás akadályokkal — melyek haladhatását gátolják — küzdeni éltek minden percében kitétetvék. De mellőzve az anyagiakat, szellemileg hányszor támadtának meg s legtöbbször nemértők által. Munkáljatok hát közre, lelkes pártfogók! mert csak a ti segédkezetek hozzájárultával háríthatók el a nehézségek és akadályok, ha t. i. a szinészet lelkileg s testileg kifejlett, tanulmányilag s társadalmilag kiművelt, kifogás alá nem eshető egyénekből szerveztethetik össze; csak ekkor s így várhatni nyelvünk mindinkább virágzását, szellemi haladásunk s a szinészet szebb, magasabb célja elérhetését.

114053

A főnálló színválasztmány felügye-
lete, és Lángh Boldizsár igazgatása alatti
dráma- és népszínműtársulat névjegyzéke:

S t ö g e r B é l a, karmester.

F é r f i a k :

Balogh József.
Balogh Károly.
Bihari István, könyvtárnok
Beke István, titká r.
4 Farkas Sándor.
Gyulai Ferencz, rendező.
Jakab István, sugó.
Krasznai Mihály.
Kovács Elek, sugó.
10 Lángh Boldizsár, rendező.
Lángh Lajos, pénztárnok.
Mocsári György.
Nagy Mihály, alügyelő.
Szigeti Imre.
14 Szathmári Károly.
Takács Adám, rendező.
Turesányi Imre, főügyelő.

N ő k :

Bánlidi Emilia.
Balogh Károlyné.
Hirtling Mari.
Hadadi Teréz,
5 Kovács Elekné.
Komárominé.
Kövesiné. Central University Library Cluj
Kövesi Etel,
Lángh Boldizsárné.
10 Lángh Lajosné.
Nagy Mihályné,
Szabó Krisztina.
Szabó Eszter.
Takácsné.
Turesányiné.
Váradiné.

G y e r m e k s z e r e p e k r e :

Balogh Jenő.

Lángh Irén.

Diszitményi személyzet:

Balogh József, díszmester és festő.

Segédjei:

Bencze József.	Gazdag László.
Kecskeméti Elek.	Szász András.
Kovács József.	Szilassi Bálint.

Ruhatárnok:

Várnoki Sándor.
Tóth Mihály, segéd.

Fodrász:

Reinhardt György. Reinhardt Vilmos

Páholy-nyitó és házmesterné.

Ozv. Szabó Józsefné.

Zártszék-jegyszedő:

Dézsikovics Ferencz.

Jegyszedők:

Kovács Istvánné. Salánki Jánosné.

Jegyellenőr:

Könyves Máté.

Szinlaposztók:

Kovács István. Kolumbán István. Molnár János.

Világítók: Zagoni György. Körösi András.

Kályhafűtő: Körösi András.

Asztalos: Salánki János.

Színházzsolga: Maholányi Zsigmond.

Előadott színművek 1857-ben
October 29-től kezdve:

- 29-én A mama, vígjáték, 3. felv.
31-én Bibor és gyász, dr. 5 felv.

November:

- 1-én Liliomfi, er. én. nszínő, 3 felv.
3-án Dalma, er. dr. 4 felv.
4-én Leánykérés szabály szerint, vigj. 4 felv.
5-én Házasság dobszónál, én. nszmü. 3 felv.
7-én IV-ik László tört. dr. 5 felv.
8-án Ludas Matyi, bohózat, 4 felv.
10-én Marsan hercegnő, dr. 6 felv.
11-én. Hűség hűtlenséghől, vigj. 4 felv.
12-én Ördög leánya vigj. 3 felv.
14-én Mañlius Sinister dr. 4 felv.
15-én Zsigmond király álma. én. ját. 4 felv.
17-én Saracén dr. 5 felv.
18-án Kástor és Pollux, vigj. 3 felv.
19-én Három szín, vigj. 4 felv.
21-én Béli Pál, er. tör. dr. 5 felv.
22-én Dalos Pista, er. én. nszmü. 3 felv.
24-én Két anya gyermeke, dr. 5 felv.
25-én Szerelem és örökség és tót táncz,
Székelyné részére.
26-án Csalódások, vigj. 4 felv.
27-én Adorjánok és Jenők dr. 4 felv.
Balogh Károly részére.
29-én Bányarém, néprege, 3 felv.

December:

- 1-én Pál fordulása, er. énj. 4 felv.
2-án Angelo, dr. 4 felv.
3-án Szerelmes pap. vigj. 2 felv.
5-én Fehérek, dr. 5 felv. Takács Ádám részére.
6-án Czigány, er. én. nszmű, 3 felv.
8-án Zsidó, er. nszmű. 4 felv.
9-én Lignerolles Louise, dr. 5 felv.
10-én Vicomte Letorieres, vigj. 3 felv.
12-én Macskási Julianna dr. 4 felv.
Szabó Krisztina részére.
13-án Haszárcsiny, er. én. nszmű, 3 felv.
15-én Londoni koldusok. dr. 5 felv.
16-án Rabló vezér vigj. 2 fel. és Tiszaháti libács-
BCKa, vigj: 1 felv. University Library Cluj
17-én Falura kell mennie, vigj. 3 felv.
19-én Valburg éje, tün. ját. 4 felv.
Beke István részére.
20-án Pütkösdi királyné, én vigj. 2 felv.
21-én Molnár és leánya, dr. 5 felv.
Normanapok miatt négy napi szünet.
26-án Béla futása, színj. 2 felv.
27-én Szökött katona, népsznmű 3 felv.
29-én Tamás bátya kunyhója. dr. 6 felv.
31-én Charlotte kapitány, vigj. 2 felv.
-

VÉLETLEN TALÁLKOZÁS.

Bohózat egy felvonásban.

IRTA

Nagy Ignác.

Személyek.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Kellemy. ügyvéd.

Júlia, nője.

Lina, ennek húga.

Kedvy Elek.

Rózsí, fiatal kertész özvegy, Júliaszolgalatában.

Barnabás, városi biztos.

Első

Második } városi hajdú.

Harmadik }

A történet helye egy kert, közel a város erdejéhez Pesten. balról egy lakó-, jobbról egy mulató házzal)

1. JELENÉS.

LINA *(jön a házból.)* Rózsí, Rózsí!

RÓZSÍ. *(jön a mulatóból.)* Itt vagyok, itt vagyok, kedves kisasszonyka! mit méltóztatik parancsolni?

LINA. Ugyan mondd meg, hol bujkálsz? mióta

felkeltem, mindig kereslek mint a gombostűt, mivel tegnap megígérted, hogy el fogod az unalmas reggeli időt velem eszevegni.

RÓZSI. Igen, igen, tudom, de boldogúlt férjem, mikor még kertész volt itt a háznál, mindig azt szokta mondani: a kötelesség előbb való minden-nél s csak a jól végzett dolog után esik jól a pihenés és mulatság. Ő is szeretett szegény néha egy órácskát velem eldévakodni s beszélni ott a lugosban; de csak akkor ám, midőn már valameny-nyi ágyak meg voltak öntözve. Én halála után is megtartám mind eddig ezen szokást; de mondhatom is: hogy az egész királyutezában sincs esinosabb kert, mint ez, melyet az én kezeim művelnek. Dolgom, az igaz, elég van, mert nem csak a ketről, hanem a konyháról is nekem kell gondolkozni; — azonban ez semmit sem tesz, erőm van hála Istennek! s ámbár csak buszonkét esztendő vagyok, már volt szerencsém — vagy is akarám mondani, szerencsétlenségem egy férjet elveszteni

LINA. Mit csináltál a mulatóban?

RÓZSI. Takarítottam, tisztogattam, rendbe szedtem s készítettem mindent a tens úr eljövetelére; mert a tens asszony azt parancsolá: hogy — az lévén az ur dolgozó szobája, — könyveit, papucsait, irásait, pipáit hálóköntösét, egy szóval mindenét úgy elrendeljem: hogy első pillanatra szemibe tűnjenek. Én iparkodtam mindent jól véghez vinni, s már most olyan szépesinos a kis szobácska, hogy szinte öröm benne lenni. Tudom, a tens úr is örülni fog és meg lesz velem elégedve.

LINA. Úgy vélem, nem volt szükséged oly igen sietni a takarítással. Már három hete, hogy nem kapott néném férjétől levelet; pedig ha haza akarna jönni, csak megírta volna azt előbb.

RÓZSI Még az nagy kérdés kisasszonyka. Én néhányszor véletlenül hallottam, mikor a tens asszony férje leveleit a kisasszony előtt olvasta, s olvasmit vettem észre, mintha féltékenység nézne ki belőlök. — Ki tudja, nem akar-e a tens úr bennünket váratlanul meglepni? Mi ugyan azt hisszük, hogy — (*körül tekint*) nem hallgatódzik senki? — hogy fortélyosabbak vagyunk, mint a férfiak, — na, hiszen a mi igaz, az igaz, — mi sokszor csakugyan el is vesszük szemük fényét derekasan; de bezzeg néha még is minden fortélyosságunk mellett is jégre vezetetünk tőlük.

LINA. Ismered sógoromat?

RÓZSI Nem. Csak három hónapja, hogy itt szolgálok, a tens úr pedig már fél esztendő óta Erdélyben van, a mint hallottam, valami örökségi egyezés elintézése végett. Nagyon kíváncsi vagyok őt látni, — a tens asszony azt mondja; hogy egy igen kellemetes szeretetre méltó jó férfiú; már pedig, ha ezt egy nő mondja férjéről, annak távollétében: akkor bizonyosan igaz.

LINA. Én is alig várom, hogy láthassam.

RÓZSI. Igaz bizony, a kisasszony sem látta még?

LINA. Egy szemmel sem (*boszúsán*). Hiszen édes anyám halála óta — már annak pedig van legalább tíz esztenéje — az öreg nagynéném mindég zárva tartott elavúlt sötét kastélyában, s ha a jó néném ide nem hozott volna, hogy férje távollétében unalmas óráit rövidítem, úgy bizonyára még most is ott fűszigetném a vastag mopszlit. Más dologom úgy sem volt soha, arról pedig, ami a palérozott világban történik, soha sem hallottam semmit, s azért követek el most annyi bottlásokat, melyekre néném nevet, éa pedig boszúságból halálra tudnám magamat sirni.

RÓZSI. Ó kedves kisasszonykám, az ilyes csekélységeken ne aggódjék, rövid idő múlva minden jó lesz; hiszen úgy is férjhez akarják a kisasszonyt adni.

LINA. Az igaz; *(sohajt)* de gondold meg csak kedves Rózsikám: hogy menjek én férjhez, mikor még azt sem tudom: mi a szerelem? De hol is tanulhattam volna azt meg? az öreg nagynénihez egy pár, még nála is öregebb újsághordó kávéházban kívül s két vagy három kikeményített nyakú, Noé bárkájából való, pipafüsttől megbarnult agglegényen kívül senki sem jött, ezektől pedig nem tanulhattam szerelmet, s így most, noha már tizenhat esztendő, két hónapos és huszonhárom napos vagyok, még azt sem tudom: micsoda a szerető? Szinte szégyenlem magamat. —

RÓZSI. Ó ezen igen könnyen lehet segíteni, megtanítom én a kisasszonyt mindenre, ha megengedi; mert én már csak meglehetősen tudom, mi a szerető és a szerelem?

LINA. Ó csak mondj meg kérlek hamar mindent, kedves Rózsikám, semmivel sem tehetsz szívennek nagyobb örömet; mert mióta macskámat és muczimát nem szeretem, azóta érzem: hogy valami másra van szükségem; de magam sem tudom, mire?

RÓZSI. Hallgasson tehát édes szép kisasszonyka figyelmesen, a lecke kezdődik. Ha egy fiatal uracska mindenütt követi lépéseit, mint az árnyék — ha nyájasan kacsint szemeivel — így ni — ha mosolyog s majd ismét mélyen sóhajt — így — akkor kisasszonyka már készülöben van a szerető.

LINA. Ejnye be szép már a kezdete is, hát még a vége milyen lesz? Csak hamar Rózsikám beszélj tovább!

RÓZSI. Azután félénken közelit — egy pár ért-
hetetlen szót rebeg — egészen megzavarodva ismét
jobban közelit — és p. o. egy rózsát nyujt által
reszkető kezekkel, s lesütött szemekfel kéri he-
lyette azon virágot, melly a kisasszony mellét
ékesíti —

LINA. Felséges, felséges! Ez szép édes csere.
De tovább.

RÓZSI. Azután megfogja gyengéden kezét —
megszorítja — megcsókolja azt — s mélyen, mé-
lyen sohajt. —

LINA. Tovább, tovább.

RÓZSI. Akkor azután egészen kész a szerető.

LINA. (*élénken*) Köszönöm, köszönöm kedves
Rózsikám, szép oktatásodat! Jól megjegyeztem ma-
gamnak mindent. Hallgasd csak: egy iljú uracska
— egy kaesintás — egy édes mosolygás — néhány
érthetetlen szó — egy rózsá, kézszorítás, csókolás
és sóhajtás. — Úgy-e jó emlékezetem van?

RÓZSI. Igen jó; — de a tens asszony jön, az
istenért kisasszony, ne szóljon semmit a leczkéről

2. JELENÉS

Az előbbiek és Júlia.

JÚLIA. (*jön a házból*) Nem érkezett férjemtől
levél Rózsá?

RÓZSI. Nem, tens asszony.

JÚLIA. Tehát siess hamar a postára, talán sze-
rencsés leszesz és találsz levelet. Kimondhatatlan
nyugtalanásban vagyok férjem hosszas hallgatása
miatt.

LINA. Engedd meg kedves nénikém, hogy Ró-
zsival mehessek; az idő igen szép, és én megunom
magamat itt magányosan, mert te mindig csak
férjed után epekedsz.

JÚLIA. Menj édes húgom, ha kedvet lelsz a sétálásban; de hamar járjatok

LINA. Tüstént itt leszünk. (*Rózsához*) Jer Rózsai s beszéld el, hogy mi következik még minden a kézesókolás és sohajtás után. (*el Rózsival*).

3. JELENÉS.

Júlia. (*egyedül*).

Szegény húgom, kevés örömet lett elvonult magányomban, most egy idő óta olyan komoly és zavarodottnak látszik; — de hiszen minden órán várja jövődő férjét, éppen nem lehet tehát csudálkozni, ha kissé gondolkozó. — De mi szalad ott a borsóágyakon keresztül? — egy fiatal férfiú — — s egyenesen erretart — — mit jelentsen ez? — —

4. JELENÉS

Júlia, Kedvy Elek

ELEK. (*a szívre rohan virágcserépeken, öntözőkőn s. a. t. keresztül*). Sarkamban vannak a gazemberek, — nincs mit választanom — szükség törvényt ront — menedéket kell keresnem akár hol ha mindjárt erőszakkal is; különben körmeik közé kerülök (*körül néz*). Ah mit látok? egy szép asszony — könnyörületesek szoktak lenni, kivált ha fiatalok és egyedül vannak. (*Gyorsan Júliához lép*) Tekintetes asszony, én öntől menedék s védelmet esdek.

JULIA. Tőlem menedék s védelmet?

ELEK. Én becsületes ember vagyok; de — a város hajdúi üzőbe vettek.

JULIA. Becsületes ember és hajdúktól üzetik?

ELEK. Igen is úgy van. A város erdejéből üldöztek egészen eddig; most már sarkamban vannak, s ha ön szép angyal nem könnyörül rajtam, úgy el van veszve becsüлетem.

JÚLIA. Kérem — fejezze ki kegyedmagát bővebben, csak nem kívánhatja, hogy — — ?

ELEK. Hígyjen szavaimnak tekintetes asszony, én becsületes ember vagyok, és — — de átkozott, már közelítenek a gazemberek — térdcimen kérem, szabadítson meg körmeik közül! —

JÚLIA. De mért üzik önt?

ELEK. Most arra felelni nincs időm; de későbbben mindent el fogok beszélni. Most pedig a mulatóházba vonúlok s kényszerítem önt mindezekre: el ne árúlja ittlétemet (*el a mulatóba*).

5. JELENÉS.

Júlia, Barnabás, Hajdúk

BARNABÁS. Mondom fizkók, kövessétek lépéseimet minden ellenmondás nélkül; én bizonyosan tudom, hogy itt lappang valahol a jó madár.

JÚLIA. Mi hozta ide az urakat?

BARNABÁS. Kötelességem s tiszttségem, tekintetes asszony. Én a nemes városnak kész, hív és gyors esendbízta vagyok. Nevem, — melytől valamenynyí rossz ember retteg, Vaszragó Barnabás. Uram parancsából ezen markos legényimmal egy neveletlen és feledékeny uracska elesipésére indultam: mert gondolja meg csak tekintetes asszony: azon úr, minekutána két hónapig jól ivott evett volna az aranyasnál, onnan egyszerre, minden búcsúzás nélkül, egészen megfejtkezvén, hogy még egy fillért sem fizetett — elköltözött. Tegnap tudtuk meg, hogy új szállása a fejrhajónál van, ma reggel tehát jókor oda mentünk; de a madár már kiröpült, s a mint a pinczér mondá: a város erdejébe ment sétálni, — mi azonnal utána eredtünk, reá akadtunk, s már kezemet nyújtám feléje, midőn szélsébséggel eltűnt előlünk. Egészen a kert-

ajtóig üztük őt, azért mindenesetre itt kell neki lenni.

JÚLIA. Én — én senkit sem láttam — kegyed tévedésben van — az én házamnál nincs semmi idegen. —

BARNABÁS. Engedelmet kérek tekintetes asszony, én tulajdon szememmel láttam, midőn a kertajtón besuhant; azért kérem, méltóztassék tüstént kiadni foglyomat, s meggondolni: hogy én itt a törvények s a nemes város nevében szóllok. (*fenhangon a hajdúkhöz*) Nosza legények, fürkészszetek ki mindent, meg kell fognunk azt a feledékeny urat.

6. JELENÉS.

ELEK. (*Kilép a mulatóból Kellemy hálóköntösében egy könyvet kezében*) az Előbbiek.

ELEK. (*Keményen*) Mi ez? — micsoda lárma van itt? — Már tulajdon házában sem elmélkedhetik az ember háborítás nélkül? —

BARNABÁS. Engedelmet — tekintetes úr — —

ELEK. (*Júliához*) Ugyan kérlek, kedves hitvesem, mondd meg, mit akarnak ezen emberek?

JÚLIA. (*félre*) Minő vakmerőség! —

BARNABÁS. A tekintetes úr talán a házi úr?

ELEK. Igen is; kend pedig egy csendzavaró —

BARNABÁS. Tekintetes úr — —

ELEK. Egy szemtelen. — —

BARNABÁS. Engedelmet — —

ELEK. Egy semmire való gazember. — —

BARNABÁS. Én? —

ELEK. A ki merészelt házi nyugalmaimat ily erőszakosan megzavarni, s kit én tüstént kivettetek házamból. —

JÚLIA. (*Barnabásra mutatván*) Ez az úr városi csendbiztos.

BARNABÁS. Igen is — van szerencsém —

ELEK. Úgy! úgy! — na már ez más; tehát ön talán keres valakit? —

BARNABÁS. Igen is, egy feledékeny adóst, a tekintetes úr szolgálatjára.

ELEK. Ismeri őt az úr?

BARNABÁS. Jól ismerem, — nagyon hasonlít a tekintetes úrhoz, csak hogy fiatalabb sokkal s a szeméből is kilátszik a csallóság. —

ELEK. S tehát elfutott?

BARNABÁS. El bizony, még pedig olyanokat ugrott, mint a nyúl, mikor az agarak üzöbe veszik.

ELEK. Ah, most jut eszembe, ott a szomszéd kerítésén láttam az előbb egy fiatal embert keresztül ugrani, bizonyosan az volt az ön foglya.

BARNABÁS. Köszönöm tekintetes úr ezen jó útbaigazítást, már most majd utána látok, *(a hajdúkhos)* Rajta legények, utána, megfogjuk őt, ha szél hátán nyargalna is. *(Eleknes)* Még egyszer bocsánatot kérek a tekintetes úrtól, hogy alkalmatlankodni bátorkodtam; de — —

ELEK. Már meg van bocsátva.

BARNABÁS. A tisztségem — a kötelesség — —

ELEK. Jól van jól, csak siessen az úr, különben utól nem éri foglyát.

BARNABÁS. Magamat ajánlom. *(a hajdúkhos)* Csak jól vigyázzatok legények, meg kell kaparitanunk a semmirevalót, ha mindjárt a föld gyomrába rejténé is magát. *(el a hajdúkkal).*

7. JELENÉS.

Júlia, Elek.

ELEK. Bocsánatot kérek, kedves tekintetes asszony szörnyű vakmerőségemért; de valóban nem segíthettem magamon máskép. Elvesztem volna ezen ártatlan esel nélkül. Önnek nagy oka van reám nehezteni, azt elismerem; én önt bátorkodtam nőm-

nek nevezni. pedig nem is tudom, van-e férje, vagy még hajadon? Óh kérem! méltóztassék kijelenteni, ki előtt van szerencsém állani, s hol vagyok?

JÚLIA. *(hálóköntösére mutat)* A mint látom, jó formán otthon van az úr.

ELEK. Bocsánat — egészen ellelejtém magamat.
(el a mutatóba).

JÚLIA. Hogy fog ezen szövevényes kaland végződni? Ez az ifjú szörnyű vakmerő, — bár csak valami jó móddal elutasíthatnám. —

ELEK. *(jön a mutatóból tulajdon ruháiban)* Meg vagyok győződve, hogy felette rossz ismeretséget vél a tekintetes asszony bennem tenni, s valóban meg kell vallanom, hogy azon körülmények, melyek közt itt megjelentem, méltán gerjeszthetnek gyanút, noha — még egyszer ismétlem — mind e mellett is becsületes ember vagyok. — Egy vendéglőből szó nélkül eltávozni s adósságait ki nem fizetni, minő könnyelműség, minő gyalázat! — hallom a tekintetesasszonyt mondani, — s fájdalom! igaza van. Meggondolatlanul cselekvém: de egy szent érzés: a barátság vett reá; kérem hallgasson meg s azután ítéljen. — Atyám meglehetősen gazdag kereskedő lévén Erdélyben, szeretné, hogy holta után kereskedését folytassam s azért utazni küldött, mert vélekedése szerint: a kereskedőnek szükséges a tapasztalás. Bejárván hazánk nagyobb részét, végre Pestre jöttem, s itt annyira tetszék minden, hogy atyámnak több rendbeli hazahívó leveleire nem is feleltem, minek az lön fájdalmas következése: hogy a pénzküldések megszűntek. Ismervén atyám jószívűségét, ezzel nem igen sokat törődtem, reménylven: hogy majd midőn leg nagyobb leend a szükség, akkor érkezik el a se-

gedelem. Azért is egykor estve a színházban megkértem egy szükölködő barátomtól, egész erszényemet oda adám neki. Azonban néhány nap múlva fogadósom egész alázatossággal kéré: hogy, mivel már két hónap óta tisztelni meg házat lakással, asztalát pedig hasonlíthatlan étvágygyal, lennék oly kegyes eddigi tartozásomat lefizetni, nehogy kedvetlen lépéseket kénytelenitessék tenni. Ezen csiklandós esetben, álszeméremtől vezettetve, hirtelen elhatározám magamat, s elhagyván titkon az aranyaszt, a fejrőhajóba költözém, azon erős feltétellel: hogy mihelyt elapadt pénztörőrássom újra esőrgedezend, azonnal megfizetem a szegény vendőgfogadós követelését kétszeresen. — Ez tehát egész történetem, s most még egyszer forró köszönetet mondok a tekintetes asszonynak szives segedelméért, mert a nélkül s a hálókőntös nélkül, bizonyosan iszonyú csorbát ejtettek volna becsőüldemen azon gazemberek.

JÚLIA. De mi vezeté őnt épen ide ezen környékbe?

ELEK. Reggel szállásomról azon szándékkal indulék ki, hogy atyám igen jó barátjának — ki már fél év óta tartózkodik bizonyos dolog miatt nála Erdélyben — nőjét meglátogassam. Mivel még nagyon korán volt, tehát a város erdejébe sétáltam, s épen azon gondolkoztam: mikép mentsem magamat azon asszonyság előtt, hogy olly sokára balasztám udvarlásomat, midőn az átkozott hajdúk megszaszaltottak.

JÚLIA. S hogy hívják azon asszonyságot?

ELEK. Azt valóban elfelejtém már, nem tartottam érdemesnek, nevével fejemet terhelni: férje ügyvéd, s neve Kellemy. Ez dérek egy férőü; atyám őt felette tiszteli; én azonban személyesen még

nem ismerem, noha — a mint mondják — valami távol rokonság is van köztünk. — De nője? Ó arról semmi jót sem hallottam: az egy rút, vén ragalmazó, gögös, Xantippe — —

JÚLIA. Elég, elég uram, ön felette vastag ecsettel fest

ELEK. Tehát ismeri őt szép szabaditóném?

JÚLIA. Én magam vagyok az.

ELEK. Lehetséges-e? Ó tekintetes asszony! én — —

JÚLIA. Ön pedig, szavai tartalmából ítélvén, bizonyosan Kedvy Elek?

ELEK. Igen is az vagyok, — *(felre)* Ó hová rejtem magamat? minő szegény, minő megbocsáthatlan ostobaság?!

JÚLIA. Kérem, legyen egészen nyugodt. Atyafiak közt gyakran keserűbb kifejezéseket is lehet hallani. Az ön családja, férjemével régtől barátságos öszszeköttetésben van, s minthogy ezenkívül húgom nőül van önnek szánva, tehát még szorosabban egyesülendnek családjaink,

ELEK. Valóban? Igen örvendek; de én erről még semmit sem tudok.

JÚLIA. Az ön szülői határozzák el ezen házasságot férjemmel, s igen csudálom, hogy édes atyja e felől még nem tudósítá, holott férjem már rég irt: hogy szívesen fogadjam barátja fiát. Én őt mindennap vártam.

ELEK. Ó én szerencsétlen! mint egy elkárhott bűnös úgy állok itt. Már csak meg kell vallanom mindent. Én atyámnak utolsó levelében csak pénzt kerestem; de — nem olvastam el.

JÚLIA. Mit hallok? S miért nem?

ELEK. Ó csupa érzékenységből — az én jó kedves atyám, midőn haragszik, bizonyos kifejezéseket

kel szokott élni, melyek érzékeny gyermeki szive-
met mélyen sebesítik. — De hagyjuk ezt; mondja
meg nekem inkább kedves szép jövődő sógor-
asszonykám, szép e önnek szeretetreméltó húga?

JÚLIA. Igen is.

ELEK. Valóban⁹ már látom, csakugyan igaza
van jó atyámnak! meg kell házasodnom, talán meg-
jobbulok még egy jó nő kórmánya alatt. Aldott le-
gyen azon eset, mely ide vezérle lépésimet! Bizo-
nyosan én vagyok az első vőlegény, kit hajdúk
kergetnek szép mátkája lábaihoz.

JÚLIA. Lassan lassan édes úr, még nincs a do-
log egészen eldöntve. Most az a kérdés: hogy fog-e
ön húgomnak tetszeni?

ELEK. Ó bár csak láthatnám már!

JÚLIA. Mindjárt itt lesz.

ELEK. *(rövid gondolkozás után)* Nem szeretnék
most mint vőlegény megjelenni előtte; óhajtanám
tetszését megnyerni, a nélkül, hogy bennem jövődő
férjét sejténé. Ugyan hogy lehetne azt véghez
vinni?

JÚLIA. Talán csak nem akarja ismét férjem
szerepét játszani, mint előbb?

ELEK. Nem ismeri önnek férjét szép húga?

JÚLIA. Még soha sem látta

ELEK. S a cselédek?

JÚLIA. Csak egy fiatal kertészözvegy van szol-
gálatomban, az pedig nem ismeri férjemet.

ELEK. Kellemy úr még fiatal?

JÚLIA. Csak kevéssel idősb önnél.

ELEK. *(elénken)* Ó úgy kérem, legyen még
néhány perczig nöm, kedves szép tekintetes asz-
szony

JÚLIA. Ön tréfál.

ELEK. Épen nem. Hiszen úgy is nem sokára

szorosb atyafiságba jövendünk, kérem azért, teljesítse ártatlan kérésemet, olyan tréfa lesz abból, hogy még esztendő múlva is kacagni fogjuk.

JÚLIA. Ám legyen tehát, legalább kikémlelhetjük húgom szívét.

ELEK. Köszönöm. Most tehát néhány perczig szerencsés férje vagyok, kedves — —

JÚLIA. Lassan, ime jön húgom.

ELEK. Szerepem kezdődik.

7. JELENÉS.

Előbbiek, Lina, Rózszi.

LINA. Ismét nincs levél kedves nénikém.

RÓZSI. Talán valami baj érte a tekintetes rat!

JÚLIA. Semmi baja — itt áll előttetek.

RÓZSI. Isten hozta a tensurat.

LINA. Tehát ez volna Kellemy úr?

ELEK. Igen is, kedves szeretetre méltó szép leányka, nekem van szerencsém egy ily bájos teremtmény sógorának neveztetni.

JÚLIA. (*lassan Elekhez*) Ne oly tüzesen férjem uram; egészen kiesik szerepéből.

LINA, (*lassan Rózszihoz*) Igaza volt nénémnek, hogy férjét dicsérte — igen szépen tud beszélni.

RÓZSI. Valóban kedves, nyájas úrnak látszik. (*Elekhez*) Reményelem, hogy meg fog a tensúr szolgálatommal elegedni; tehetségem szerint igyekeztem mindent itt a mulatóházban elrendezni.

ELEK. Tudom. — már voltam benn — igen nagy hasznomra volt,

LINA. Nagyon fel van hevülve, kedves sógor úr, talán csak nem jött gyalog Erdélyből?

ELEK. Ó nem, csak az utósó falutól fogva jöttem gyalog, még pedig nagyon sebesen.

JÚLIA. Szegény férjem ezt csak azért tette, hogy hamarabb érhessem karjaim közé.

RÓZSI Én tüstént jó reggelit készítek.

ELEK. Már ez helyes gondolat, csak hamar. hamar, — de engedelmet kérek, hogy — —

JÚLIA Hiszen úr vagy házadnál kedves férjem, csak parancsolj.

LINA. *(féltre)* Minő udvarias.

JÚLIA Jer Lina, szedjünk gyümölcsöt a reggelihez. *(el Linával)*

ELEK. *(Rózsához)* Siess, siess szép menyecske, mert felette éhezem.

RÓZSI. Tüstént Meg lesz tensors.

ELEK, *(megöleli)* megállj, egy csókot szép arczodra! *(el Júlia és Lina után)*

9 JELENÉS.

BCU Cluj / Rózsai *(egyedül)* Library Cluj

Mi volt ez? — most érkezett csak meg, fél esztendeig nem látta feleségéts még is engem ölel, csókol, — hej férfiak, férfiak! — *(el a házba)*

10. JELENÉS.

Kellemy *(jön a kert ajtón)*

Itt vagyok tehát ismét csendes házi körömben, — mint fog Júliám örvideni. Azért nem írtam meg érkezésem napját, hogy annál édesebben lehessen meg a kedvest De valljon nem leszsz-e ártalmára a véletlen öröm? — Valóban vőlegény koromban sem voltam szerelmesebb mint most. — De ime jön valaki, talán elkészíthetem általa Júliamat látásomra.

11 JELENÉS.

Kellemy, Rózsai.

RÓZSI *(egy kis terített asztalhoz a reggelivel. Észreveszi Kellemyt)* Valamit parancsol az úr?

KELLEMY. Kellemyné asszonyság szolgálatában vagy talán?

RÓZSI. Igen is tensur.

KELLEMY. Helyesen. Nemde túrhetetlenül várja férjét? megérkezésén tudom örülni fog? —

RÓZSI. Ó a mi azt illeti, e részben már minden kitelhető öröm meg volt.

KELLEMY. Talán tudósított, hogy nem sokára meg fog érkezni férje?

RÓZSI. Ó nem. Lássa tensur, Kellemy úr igen furesa ur ám. Mindég mondtam én a tensasszonynak, hogy egyszer csak véletlenül reánk tör, mint az ellenség, s valóban úgy is lett.

KELLEMY. (*féltve*) Ez asszony engem ismer.

RÓZSI. A tensúr talán ismeri az én tensuramat?

KELLEMY. Igen. — igen — — és szeretnék a tekintetes asszonynyal —

RÓZSI. Beszélni? — Ó az most lehetetlen. Alig van fél órája, hogy felesztendei távollét után ismét először ölelé férjét; nagyon szép, fiatal és nyájas úr az; de valóban sziveből is szereti a tensasszony. Most is — nézze csak — minő barátságosan ülnek ott a sűrű lugosban, kár volna őket háborgatni

KELLEMY. Kiket?

RÓZSI (*bámulva*) Hát Kellemy urat, feleségét, és Lina kisasszonyt.

KELLEMY. Mondd még egyszer kérlek, — nem jól értettelek.

RÓZSI. Talán nagyot hall a tensúr? (*kiált*) Én azt mondtam, hogy Kellemy úr véletlenül haza jött, hogy hitvese rendkívül örvend. s hogy a lelke is örül az embernek, ha látja, milyen for-

rón szeretik egymást. De el kell mennem, tudtokra adni, hogy kész a reggeli. Majd máskor jöjjön a tenstur hiszen vétek volna ilyen hosszú elválás után a szerelmes házaspár ömledezéseit, mint hivatlan tanút, háborgatni. (el)

12. JELENÉS.

Kellemy. (egyedül)

De már ez sok. — Az én helyemet tehát egy idegen kalandor foglalta el? — Nem, azt nem lehetem — ez a személy talán örült? — De még is nem, — hiszen okosan s öszszefüggőn beszélt — s én soká távol voltam — vannak példák — hogy az asszonyok: — asszonyok — Valóban, ennek a dolognak igen szomorú kimenetele lehet. — De mit látok? — Júlia közelít egy fiatal férfú karján? — lehetek-e szemeimnek? — erre jönnek — itt fognak reggelizni — Öszszeszedzám a semmire valót? — nem, előbb egészen meg akarok győződni meggyaláztatásomról; — azért ide vonom magamat a mulatóházba. (el oda)

13. JELENÉS.

Júlia, Elek, Lina, Rózszi, Kellemy
(a mulatóházban)

JÚLIA (Rózszihoz) Hol van azon idegen úr?

RÓZSZI. Megmondottam neki, hogy ma csak botránkozást okozna ittléte, tehát kétségkívül talán eltávozott már.

ELEK. AZI nagyon jól cselekedte. Midőn az ember félesztendei távollét után ismét szeretett nőjét öleli, akkor minden latogatás terhes.

KELLEMY. (a mulató ablakjából) Igazán? — a kezdet felséges és sokat ígérő

ELEK. (Júliához) Úgy-e lelkem, szerelmünket nem hagyjuk háborgatni semmi idegen által?

JÚLIA. (*mosolyogva*) Bizonyára nem, kedves férjem.

KELLEMY. (*mint fenn*) Veszszenek el valamenynyi póreim, ha ezt értem.

ELEK. Jertek kedves lelkeim, üljünk le; vegyetek közbe; (*Linához*) mellém üljön szép angyal. (*leülnek, reggeliznek. Rózsai szolgát*).

ELEK. Milyen boldogság így ülni szerelem és barátságtól környezve, nemde kedves nőm?

KELLEMY. (*mint fenn*) Mindég jobban — csak rajta! —

LINA. (*félre*) Furcsa. a „szerelem“ szónál felém fordúlt

JÚLIA. (*Elekhez*) Máskor reám nézzen férjem uram, ha szerelemről szól.

ELEK. Megfelejtkeztem édesem —

KELLEMY. (*mint fenn*) Ez valóban igen mulató jelenés.

JÚLIA. (*felkel*) A nap igen forrón kezd sütni, keressünk árnyékot! karodat kedves férjem!

ELEK. Örömmel lelkem. Szép Linácska, kérem jöjjön velünk (*mentében mindkettőjük kezét megcsókolja*)
(*el minányójan*)

KELLEMY. (*mint fenn*) Nem csók volt ez? — szép muzsika az én fülcimnek!

14. JELENÉS

Kellemy (*a mulatóban*) Barnabás, Hajdúk.

BARNABÁS (*fáradtan*) Mondom ficzkók, rútul meg vagyunk csalatva s úgy szólván. aprilisbe küldettünk; nem ment ki a mi vadunk ezen kertből, itt kell neki lenni, itt fogjuk őt keresni s meglelni. De előbb egy kissé kifújom magamat, mert a vadászat elfárasztott. (*a fenékszínen egy padra ül, a Hajdúk is hátra húzódnak*)

KELLEMY. (*kijön a mulatóból s körülnéz*) Nem

hallok semmi neszt — elmentek mind — bátran kijöhetnek már rejtekemből. —

BARNABÁS. (*a hajdúkhöz*) Lassan, lassan.

KELLEMY. Mi tevő legyek? megmutassam magamat, vagy lármát üssek? —

BARNABÁS. (*felkel*) Lassan, lassan.

KELLEMY. Különös gonosz helyheztetésben vagyok.

BARNABÁS. (*félre*) Azt elhiszem.

KELLEMY. Nem szeretném, ha megtudnák, hogy elbújtam.

BARNABÁS. (*megelégedve a hajdúkhöz*) Nincs már semmi kétség. Ő az. (*közelit*)

KELLEMY. Mi tevő legyek?

BARNABÁS. (*fenhangon*) Engem kövessen.

KELLEMY. Micsoda? — mit akar az úr?

BARNABÁS. Az urat a börtönbe vezetni.

KELLEMY. Engem?

BARNABÁS. Igen is, kivéven ha ezen árjegyzéket kifizeti; mert nálunk nem szokás fizetés nélkül élni a vendéglőkben

KELLEMY. Én nem értem az urat. — kiről beszél s kinek tart engemet?

BARNABÁS. Mintha bizony nem tudná, vagy talán nevét is elfelejtette adósságaival? Hallja tehát, én Kedvy Elekéről beszélek, egy becsületes erdélyi kereskedőnek az igaz útról elpártolt fiáról, s ezen Kedvy Elek, ki miatt hajnal óta ehgyomorral s szomjúsan szaladgálunk, nem más, mint az úr.

KELLEMY. Én? — De már ez kiállhatatlan. Én Kellemly ügyvéd vagyok s ezen háznak biztokosa.

BARNABÁS. Tréfa kedves ur, tréfa, — Kellemly úrral már volt szerencsém beszélni, (*a mulatóra mutat*) onnan jött ki hálóköntösben; az derék egy barátságos úr olyan leereszkedő volt hozzám,

annak éppen nincs oka bújóskát játszani, mint az úrfinak,

KELLEMY. *(félre)* Sejditek valamit *(Barnabáshoz)* Lassabban beszéljen barátom, lassabban.

BARNABÁS. Én kiáltani s lármázni akarok, mert mérges vagyok.

KELLEMY. Kedvy Elek, nemde úgy mondá az úr — egy erdélyi kereskedőnek fia? s adósságai vannak? —

BARNABÁS. Ez haszontalan kérdés hiszen az úr legjobban tudja azt.

KELLEMY. Lassabban beszéljen, kérem — —

BARNABÁS. Még jobban fogok lármázni mindjárt; engem sem pénz sem kérés meg nem vesztegethet. —

KELLEMY. De ha kifizetem az adósságot, és azonfelül. — —

BARNABÁS. *(lassan)* Értene, már az más, akkor olyan hangon beszélek, a milyent óhajt a tekintetes úr.

KELLEMY. *(félre)* Már az egész dolog világos előttem — a könnyelmű Elek nőnnél keresett menedéket s magát férjének adá ki — *(Barnabáshoz)* Menjünk uram, végezzük el a dolgot a kerten kívül.

BARNABÁS. Igen jól van. Itt nem messze van egy csapszék; ott a hűvösben egy ital kőbányainál beszélgethetünk s megrostálhatjuk a dolgot *(a hajdúkhöz)* Előre legények *(Kellemyhez)* Kérem tekintetes úr, tessék, majd én a tartaléksereget képezem *(mindnyájan el)*

14- JELENÉS

Lina *(jön a hásból gondolkozva)*

Mennél tovább gondolkozom — mennél többet nézek sógoromra — annál különösebbnek tetszik

egész magaviselete. Neje iránt legkisebb figyelmet sem mutat. Egyedül velem látszik elméje foglalatkoskodni — szemei oly merően függnek rajtam s egészen eláraszt édes hízlegésekkel. — minden mozdulatai s szavai azokra emlékeztetnek, a mi ket az előbb Rózsi a szeretőről mondott — ha néném férje nem volna — — — Isten boesáss! micsoda vétkes gondolat ez — — — Már fejem is szinte szédeleg a sok tünődéstől. — Istenem, mi lesz ennek vége?!

16 JELENÉS.

Lina Elek.

ELEK. Ah, itt van

LINA. (*félre*) Már ismét megtalált

ELEK. Mért kerül engem szép Linácska?

LINA. Nénémnél volt sógor úr és én nem akartam háborgatni.

ELEK. Nekem mulhatatlanúl beszélnem kell önnel szép angyal.

LINA. Velem? — s miről?

ELEK. Jövendő férjéről — ugyan fogja-e őt majd egy kissé szerethetni? —

● LINA. Előbb látnom kellettik, addig nem szólhatok semmit.

ELEK. Irigységre méltó sors várakozik azon szerencsésre — ő bár csak valahogy helyébe várársolhatnám magamat

LINA. (*csodálkozva*) Sógor úr? (*félre*) Ez a kacsintás — édes mosolygás — valóban, mint mikor a szerető készülöben van.

ELEK. Areza tüzel kedves leányka, mint ezen nyíló rózsa (*leszakasztja azt s által adja*) menyeyei szeme szeliden világítva mosolyg, mint ezen nefelejtsek hó mellén, ó nyújtsa azokat nekem szép angyal! jeléül, hogy egy kissé jó hozzám.

LINA, (*félre*) Egy rózsát adott, s a mellemen levő virágot kéri. — Egészen úgy van, a mint Rózsi mondá — oda adjam-e? — Miért ne? hiszen sógorom. (*oda adja a virágot*)

ELEK Ha én volnék a sorstól választva, önt ezen tövises földi pályán keresztül vezetni, ó mily-lyen lelkesedéssel szorítom ajkimhoz ezen hőkezeeskét. (*megcsókolja*)

LINA. (*félve*) Kézszorítás — csókolás — sohajtás! — Istenem, mi tevő legyenek — már egészen kész a szerető! —

17 JELENÉS.

Előbbiek, Kellemy.

KELLEMÉY. (*a fenékszínen vigan*) Már most mindeneket tudok: Elek az én személyemet játszá, hogy a hajduktól megszabadulhasson; — de éppen itt van, s menyasszonyával beszél. Na várj úrfi, most rajtam a sor, könnyelműségédért egy kevésbé megkínózlak (*Lindához*) Bocsánat kedves kisasszonyka, ohajtanám tudni: megjött-e már Kellemy ügyvéd úr Erdélyből?

ELEK (*félre*) Oda vagyok.

LINA. Ön nem ismeri őt?

KELLEMÉY. Csak nevérol ismerem, személyesen még nem volt szerencsém — — —

ELEK (*félre*) Felséges! (*Kellemyhez*) miben szolgálhatok az úrnak?

KELLEMÉY. Talán ön maga — — —

ELEK. Igen is, én vagyok Kellemy.

KELLEMÉY. Örvendek, hogy szerencsém van — —

ELEK. Alázatos szolgálja, részemről a szerencse.

KELLEMÉY. Én önnek tudósítást, s fájdalom! kellemetlent hozok egy fiatal emberről, ki, mint hallám, az ön nője szeretetre méltó hűgával házasságra akar lépni.

LINA. (*felre*) Ez engem illet

ELEK. Kedvy Elekről van a beszéd?

KELLEMY Igen is. Felette sajnálom, hogy kénytelen vagyok szólni; de magaviselete valóban nem a legjobb.

LINA. Nem?

ELEK. Hogy hogy — uram?

KELLEMY Erdemes atya, — a mint mondják — igen fel van ellenc indulva; az ifjú mulatság özönében úszik, adósságokat csinál, a város hajdúitól üzetik; szóval: egész magaviselete olyan, hogy minden jámbor leányka retteghet a vele való egybeköttetéstől

ELEK. (*boszúsán*) Az úr kétség kívül mind ezeket nem hiszi, s azt jött mondani: hogy ezen hírek — —

KELLEMY. (*hirtelen*) -- tökéletes igazságon épülnek. Csak ma reggel üldöztetek ezen környéken a hajdúktól. Ön látja, hogy mindenenket jól tudok.

LINA. Istenem!

ELEK. (*éténken*) Én az urat nem ismerem, s egyáltalában nem szenvedhetem, ha idegenek házi körülményeimbe avatkoznak. Minden ember ügykezzék tulajdon hibáiról számolni; jobban ismerem én Kedvy Eleket, ő egy kissé szeles ugyan és könnyelmű; de egy értelmes asszony kormánya alatt meg fog javulni, s nőjét becsülni és szeretni fogja hiven. Én e részben kezeskedem érte.

KELLEMY (*örömmel*) Hála Istennek! az úr nem adott hitelt szavaimnak s becsüli Eleket. Ó ennek én igen igen örvendek.

LINA. Mit jelent ez ismét?

ELEK. Ez valóban igen rendesnek látszik előttem. Kérem, tessék kijelenteni, kihez legyen szerencsém? —

KELLEMY. Hogyhogy? s nem gyanít semmit, drága ügyvéd úr? — Én vagyok — — Kedvy Elek.

ELEK. Micsoda?

LINA. Ői?

ELEK. *(félre)* Már ez sok, az eszem eláll.

KELLEMY. Kérem ügyvéd úr, mutasson be kedves mátkámnak — vagy talán ezen angyali teremtmény itt? — Ő szívem sugalja, hogy ő azon ragyogó csillag, mely a kegyes égtől, életem homályos ösvényén világítani rendeltetett. Ő mely vég nélkül boldog volnék, ha dobogó szívem ezen sugallata valósulást nyerne!

ELEK. *(hevesen)* Lassan lassan uram, előbb még néhány szót váltunk. Ön magát Kedvy Eleknek adja ki, én Eleket igen jól ismerem; — de önt még soha sem láttam.

KELLEMY. Valóban?

ELEK. *(hirtelen)* Az úr zavarba jön ezen nyilatkozatomra?

KELLEMY. Ő éppen nem, s egyedül azt felelem: hogy a mint ön Kedvy Eleket ismeri, szinte úgy ismerem én Kellemy ügyvédet, ő az én legjobb barátom e földön.

ELEK. *(íjedten)* Már az más.

KELLEMY. *(Linához)* Nemde, szívem nem csalt meg — ön Lina, az én jegyesem?

LINA. Igen — — de — de —

KELLEMY. Ő mily szerencsés vagyok. A mint meglátám önt, szeretetre méltó szép angyal, szívem azonnal lángba borúlva imádkozta mennyei kecséit. *(leterdet)* Térdeimen esedezem s kényszeritem mindenekre, fogadja el kezemet s hő szerelemtől dobogó szívemet!

ELEK. *(félre)* Kellemetes látvány ez egy vőlegénynek, s még sem szabad szólanom.

18 JELENÉS.

Előbbiek, Júlia, Rózsí.

JÚLIA. Soká váraoztat magára kedves férjem, hol talalom ismét? — (körül néz)

KELLEMY. (még is térdelve) Itt kedvesem.

JÚLIA. Isteneim! férjem megjött (Kellemy föl-ugrik s megöleli)

LINA. ELEK. RÓZSI. (egyszerre csudálkozva) Férje?

JÚLIA. De igaz. mért térdeltél Lina előtt?

ELEK. Csak engem akart boszantani. (Linához) Már most látja szép Linácska, hogy ő nem Elek.

LINA. Látom — s azt hiszem: — hogy ön az.

ELEK. Igen, én vagyok.

RÓZSI. Na én ugyan megjártam szépen eligazitám a tens urat. (Kellemyre mutat) ez azon idegen, kinek azt mondtam: hogy Kellemy ügyvéd úr már megérkezett, s hogy minden vendég csak botránoozást okozna.

KELLEMY. Úgy van! Én ide vontam magamat a mulatóházba, s hallgattam, mint dicséré ezen ifjú úr boldogságát, melyet családja szives ölében lelt, s mint beszélt szerelem s barátságról; — valóban jó izűt nevettem rajtatok.

ELEK. De kitől tudta ön meg: hogy én Kedvy Elek vagyok?

KELLEMY. A város hajdúitól.

ELEK. Micsoda?

KELLEMY. Igen, igen a város hajdúitól. Találkoztam velök, s minthogy ön méltóztatott személyemet játszani, tehát kénytelen valék önnek személyét magamrn venni — s adósságait kifizetni. Itt van a vendégfogadás árjegyzéke a nyugtatvánnyal együtt, s már most csak egy adóssága van még,

52
tartozik tudniillik: Linának örökös szerelemmel
és hűséggel (*összeszetessz kezeiket*)

ELEK Híven fogom adósságomat teljesíteni

Vége.

Eredeti új színművek.

1. A mama. Irta Szigligeti.
2. IV-ik László. Irta Dobsa Lajos.
3. Hűség hűtlenségből. Irta Kövér Lajos.
5. Kastor és Pellux. Irta Szigligeti.
5. Béldi Pál. Irta Szigligeti.
6. Szerelem és örökség. Irta Szigeti.
7. Pál fordulása. Irta Szigligeti.
8. Rabló vezér. Irta Feleki Miklós.
9. Dózsa György. Irta Jókai Mór.

Mert ott valál a három jó madár közt,
Mikor nem is bort, csak czankót ivál;
Vagy a fokosnak fénytéljes korában
Baczur Gazsinak győzelmet vivál.
Ez mind te voltál, s elhagyvád helyed
Igen sokan költöztek el veled.

Derék ficzkó! beh sokszor emleget meg,
Kinek magyar szót édes hallnia,
Te az erőnek lágyulása voltál
Szegény öreg Lear, könnyék férfia.
Miként az olvadt ércz, folyt szózatod,
Kár hogy szoborrá meg nem fagyhatott.

Ném hallhatom már többé a beszédet,
Melyrám, miként gyermekre, hatni bírt.
Én eltemettem a jó vén Tiborcztot,
A könnyező és a könnyelmű Leart.
Ki volt, mi volt, egy kettő tudja még,
— Aztán reá száll csendes feledék.

KOLOZSVÁRTT,

Nyomatott az ev. ref. főtanoda betűivel.

BCU Cluj / Central University Library Cluj